

Konstruiranje vlastitog Ja

Možemo li konstruirati – sebe?

Dobro je kad si sam sa sobom nekako na “ti”. Kreiranjem procesa vlastitog konstruiranja **ličnosti** u međuvremenu sam i sama zapela u međuprostoru formiranja ega, želja, planova, ciljeva... Negdje su se našli i snovi. Oni realni poput onih malo manje realnih. Ipak, svi su definitivno ostvarivi.

Krvareći, dobro ne krvarim, no nisam ni daleko, nad tipkovnicom inspiracija je u nekom paralelnom svijetu s dvanaest dimenzija. Poprilično realno, no teže zamislivo.

Ne znam kada točno krene **konstruiranje vlastitog Ja**, ali rekla bih negdje na početku srednje škole. To je ono razdoblje kada upadneš u zajednicu ljudi koje poznaješ, i onih koje malo manje poznaješ, a od tebe se očekuje da počneš formirati sebe u obrazovnom sustavu. Naravno da si upisao navedenu srednju školu jer su tvoji prijatelji iz djetinjstva upisali tu istu srednju, pa kao zašto ne?!

Već samim upisom nakon nekoliko mjeseci upadneš u manju skupinu ljudi sličnih stavova, ciljeva, interesa, no kao skup 30 individua u razredu glavna preokupacija je odgoda ispita i sunčanje na dugometražnim kavama. Formiranje vlastite ličnosti u razdoblju između 15.te i 19.te godine života nije nemoguće, no sputavano je različitim utjecajima koje nam je nametnuto kroz odgoj, obrazovni sustav i program u kojem ili se zaljubiš u predmet iz srednje da znaš to je „to“ ili zamrziš istu i iako ne znaš još što želiš, definitivno znaš što ne želiš.

Sljedeća nevidljiva prekretnica života je upis na (ne)željeni fakultet, koji je ovisio o tvom (ne)radu kroz srednju školu.

Ako imaš malo sreće upadneš tamo gdje si želio (bar sam u tom trenutku misliš da je tako), ako imaš malo sreće upadneš (jer ni sam nisi znao što bi), ako nemaš sreće koja je spojena s onim prethodnim (ne)radom najčešća opcija je usporiti život i krenuti u potragu za vlastitim Ja, radije nego upuštanjem u nepoznato i ono još gore, ne željeno. Osobno, najdraže su mi ispravne odluke isprepletene s pogrešnima prema pravom putu. On je uvijek tamo. Stoji. Zamagljen. Ali je tamo. U daljini.

Odlazak u drugi grad, drugu zemlju znači pakiranje kofera s uspomnama i onome što znaš o samom sebi. Ideš prema novom početku u kojem se nadaš da će sve ono prethodno biti stavljeno na police ostavljajući prostora za ono što tek dolazi.

Sami sebi smo drugačiji, drugima smo isti. Uvijek smo isti. Vjerojatno jer su nas davno stavili u neke ladice gdje ne smiješ pomisliti kako konstruirati vlastito Ja jer si to već Ti.

Odlazak iz sigurnih zona prema vlastitim ciljevima gdje se ne biraju sredstva ostvarenja zahtijevaju prilagodbu. Psihičku i fizičku. **Pakiranje kofera budućnosti** obilježeno je stvorenom nervozom zbog straha od nepoznatog, nedefiniranog ...

Svi mi imamo potrebu pronaći vlastito Ja kao da je negdje i da nas čeka na kavi da popriča s nama i kaže: – *Bravo, uspio si. Definirao si zamišljeno.* [Vlastiti identitet](#) tekući je koncept izgubljen u prostranstvima medija, obrazovanja, politike, društva... Postoji li jedan ispravan koji definira ličnost ili nas identifikacija s drugima konstruira komadić po komadić?

XY dan u tjednu. Sastavljanje popisa poznatijeg kao „**wish list**“ ili za one ambicioznije „to do list“. Napraviš popis od prioriteta, obaveza, ciljeva koji su manje više kronološki poredani i kreneš prema njihovom ostvarenju.

Nakon par godina ugledaš sve kvačice ispunjenih ciljeva. Vlastito Ja te čeka na kavi. Jesam li to Ja ili sam postala ...

Ona?

*Blog Andree Tintor pratite na web stranici razlivenatinta.com